

בש"פ 5373/17 - סלימאן אגבריה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5373/17

לפני: כבוד השופט ח' מלצר
העורר: סלימאן אגבריה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
(כב' השופטת ח' מ' לומפ) מתאריך 11.06.2017 ב-
מ"ת 24287-05-17

בשם העורר: עו"ד עמית חדד; עו"ד נועה מילשטיין; עו"ד מוחמד ג'בארין

בשם המשיבה: עו"ד נועה עזרא; עו"ד חיים שוייצר

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ח' מ' לומפ) ב-מ"ת 24287-05-17, בגדרו הורה בית המשפט המחוזי הנכבד על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

אביא להלן את הנתונים הצריכים להכרעה בערר.

רקע עובדתי

עמוד 1

2. בתאריך 11.05.2017 הוגש כתב אישום כנגד העורר וכנגד שלושה נאשמים נוספים (להלן: פואז, ג'בארין ו- גריפאת; וביחד: שאר הנאשמים), אשר אוחד בשני אישומים.

במסגרת האישום הראשון יוחסו לעורר העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע - עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); חברות ופעילות בארגון טרור - עבירה לפי סעיף 22(ב) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016 (להלן: חוק המאבק בטרור); פעולה ברכוש למטרות טרור - עבירה לפי סעיף 31 לחוק המאבק בטרור, וניסיון לפעולה ברכוש למטרות טרור - עבירה לפי סעיף 31 לחוק המאבק בטרור יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

ביחס לתקופה שבין התאריכים 15.11.2015 - 01.11.2015, יוחסו לעורר, באישום הראשון, עבירות מקבילות לעבירות לפי חוק המאבק בטרור: חברות בהתאחדות בלתי מותרת - עבירה לפי סעיף 85(א) לתקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945 (להלן: תקנות ההגנה); ועבירות של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור - עבירה לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005 (להלן: חוק איסור מימון טרור).

במסגרת האישום השני יוחסו לעורר עבירות של איסור הלבנת הון - עבירה לפי סעיפים 3(א) ו-3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק הלבנת הון) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, ועבירה של איסור פעולה ברכוש אסור - עבירה לפי סעיף 4 לחוק הלבנת הון בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

3. כתב האישום ייחס לעורר חברות ופעילות במסגרת התנועה האיסלאמית. על-פי האמור בכתב האישום, בתאריך 15.11.2015 (להלן: מועד ההכרזה) שר הביטחון הכריז על התנועה האיסלאמית ועל כל גוף, משרד, מוסד, עמותה, קרן, חברה, תאגיד, מועצה, אגודה, או מרכז המשתייכים אליה, כעל התאחדות בלתי מותרת מכוחן של תקנות ההגנה. בתאריך 01.11.2016 נכנס לתוקפו חוק המאבק בטרור, אשר סעיף 101(א) בו קובע כי חבר בני אדם שהוכרז עליו כי הוא "התאחדות בלתי מותרת" לפי תקנות ההגנה, יראו אותו כאילו הכריזו עליו כעל ארגון טרור לפי סעיף 6 לחוק המאבק בטרור.

4. על-פי המתואר בחלק הכללי של כתב האישום, בין מטרותיה של התנועה האיסלאמית נמנות: הטמעת התפיסה לפיה למדינת ישראל אין זכות קיום בקרב ציבורים רחבים; הטפה לכינון מדינת ח'ליפות איסלאמית על חורבותיה של מדינת ישראל, והפעלה של פרויקט בשם "מוראביטון" בהר הבית, אשר מטרתו היא להוביל לפרובוקציות שיטילו פחד בקרב יהודים ונוצרים כדי שאלה יימנעו מהגעה להר הבית. עוד נטען בחלק הכללי של כתב האישום, כי התנועה האיסלאמית מפעילה, בין היתר באמצעות העורר ושאר הנאשמים, פעולות "דעווה" - שהינן פעילויות צדקה והטפה בקרב הציבור, שמטרתן, כך נטען, ליצור אינדוקטרינציה ולגייס תמיכה עממית באידיאולוגיה המתוארת לעיל ובפעולות שנועדו להגשמתה. על-פי הנטען בכתב האישום, הפעולות הנ"ל השפיעו השפעה ניכרת על המתח הביטחוני ששרר במדינה החל מחודש ספטמבר 2015, והן אף הובילו, כך נטען, לגל של הפרות סדר אלימות ואף לפיגועים, שבוצעו בישראל באותה תקופה על רקע המתיחות בהר הבית. עוד נטען בחלק הכללי של כתב האישום, כי העורר משמש מזה שנים רבות בכיר בהנהגת התנועה האיסלאמית, וכי טרם מועד ההכרזה - התנועה האיסלאמית עמדה, בין היתר באמצעות העורר, בקשר עם מספר עמותות חוץ, אשר תומכות באידיאולוגיה הנ"ל של התנועה האיסלאמית לצורך מימון פעולותיה.

5. במסגרת האישום הראשון נטען כי בסמוך לאחר מועד ההכרזה - העורר, שאר הנאשמים ואחרים החליטו להמשיך את פעולותיה של התנועה האיסלאמית באמצעות פעולות "דעווה" מן הסוג שבהם חלק משאר הנאשמים היו מעורבים עד מועד ההכרזה. פעולות אלו, כך נטען, היו זהות, בניראות ובמהות, לפעולות שנעשו עובר למועד ההכרזה, וזאת בהיבטים רבים שביניהם: סוג הפעילויות; הציבור שפעילויות אלו נועדו להשפיע עליו; מטרת הפעילויות; אופן המימון וזהות הגורמים המממנים את הפעילויות; דרך הוצאה לפועל וזהות המוציאים לפועל של הפעילויות, והמשרדים שמהם הוצאו הפעילויות אל הפועל.

6. על-פי הנטען באישום הראשון העורר ושאר הנאשמים הוציאו לפועל את הפעילויות הנ"ל כך: בחודש פברואר 2015, עובר ל-מועד ההכרזה, גורמים בתנועה האיסלאמית יזמו את הקמתה של עמותת אמאן ללאנסאן ואלבניאן (להלן: אמאן). לפי הנטען, מטרתה של אמאן הייתה לשמש את התנועה האיסלאמית כ"עמותת מדף", אם וכאשר יוטלו עליה מגבלות בעתיד. על פי האמור בכתב האישום, בתאריך 04.03.2015 גריפאת הקים את אמאן ונרשם כמייסדה (ביחד עם אחמד כבהא), ובהמשך צורפו לאמאן חברים נוספים. בתאריך 08.09.2015 נטען כי גריפאת פתח חשבון בנק בסניף מרכנתיל דיסקונט שב-זרזיר עבור אמאן, ונרשם עם אחר כמורשה החתימה שלו. בהתאם לתכליתה הנטענת של אמאן כ"עמותת מדף", נטען כי לא בוצעה כל פעילות באמצעות אמאן בתקופה שבין מועד הקמתה ועד למועד ההכרזה.

7. בכתב האישום נטען עוד כי במהלך חודש מרץ 2016, בעקבות הכרזתו של שר הביטחון על התנועה האיסלאמית כעל התאחדות בלתי מותרת, הוקם אוהל מחאה מטעמה של התנועה האיסלאמית באום אל פאחם, אשר בו שהו, בין היתר, העורר ומוצטפא אגבריה, שהיה גם הוא פעיל בתנועה האיסלאמית (להלן: מוצטפא). בנסיבות אלה נטען כי העורר פנה למוצטפא וביקש ממנו כי יחדש את פעילותה של התנועה האיסלאמית שהופסקה בעקבות הכרזתו של שר הביטחון, וכל זאת, באמצעות אמאן. על פי הנטען, מוצטפא נענה לבקשה זו של העורר.

8. בהתאם לסיכום האמור בין מוצטפא לבין העורר, נטען כי גריפאת העמיד את אמאן לרשותו של מוצטפא, כדי שזה יוכל להמשיך באמצעותה את פעילותה של התנועה האיסלאמית, תוך הסוואת הדבר מעיני השלטונות. עוד נטען כי מוצטפא, שהחל לשמש כמנכ"ל אמאן, שיכן את משרדיה של אמאן ב-אום אל פאחם, באותם המשרדים שמהם פעל מוסד אלרסאלה של התנועה האיסלאמית - שמוצטפא עמד בראשו עובר למועד ההכרזה.

9. בהמשך נטען כי מוצטפא נסע מספר פעמים לתורכיה בתקופה שבין החודשים מאי ויולי 2016, שם הוא ערך גישות עם עמותות שונות בנוגע למימון הפרויקטים שאמאן תיכננה להוציא אל הפועל. לפי הנטען, לאחר שובו של מוצטפא ארצה, הוא נפגש עם העורר, וזה אישר לו להמשיך ולהוציא לפועל את התכנית.

10. בכתב האישום נטען עוד כי מוצטפא פנה לפואז וביקש ממנו שיאתר קבלן אשר יוכל להוציא אל הפועל את הפרויקטים שבוצעו לפני מועד ההכרזה על-ידי עמותותיה של התנועה האיסלאמית שנסגרו. פואז עדכן, כך נטען, את מחמד מחאג'נה (להלן: אבו חרבי) - פעיל נוסף של התנועה האיסלאמית - בבקשתו של מוצטפא, ושניהם החליטו לפנות בנושא למוסא סלאמה (להלן: מוסא), ששימש בעבר כקבלן ביצוע לפעולות "דעווה" עבור התנועה האיסלאמית. במהלך הפגישה בין מוצטפא, פואז ומוסא נטען כי מוסא הבין ממוצטפא ומאבו חרבי כי הפעילות שבגינה הם פנו אליו הינה פעילות המשך לפעילות התנועה האיסלאמית, אך נוכח העובדה שזו הוכרזה כהתאחדות בלתי מותרת, ההתנהלות צריכה להיעשות באופן שונה.

11. בהמשך לכך, נטען כי פואז תיאם פגישה שהתקיימה בתאריך 15.05.2016 בשעות הצהריים, בבית קפה ב-אום אל פאחם. בפגישה נכחו: העורר, מוצטפא, מוסא, פואז ואבו חרבי ובמהלכה נטען כי סוכמו עקרונות המשך פעילותה של התנועה האיסלאמית, באמצעות אמאן וחברת חדאיק - חברה פרטית בבעלותו ובניהולו של מוסא (להלן: חדאיק). על פי הסיכום הנטען, חדאיק תמשיך לבצע פעילויות "דעווה" שבוצעו טרם מועד ההכרזה; אמאן תוביל בפועל את הפעילות, תנחה אותה ותפקח עליה, אך מבחינה כספית היא תיחזה כמתווכת בלבד, בין חדאיק לבין העמותות התורמות מחו"ל. באופן זה, כך נטען, אמאן תזכה בעמלה מכל סכום תרומה אשר יגיע לחדאיק. בנוסף, לפי הנטען, סוכם כי העמותות מחו"ל שיממנו את פעילויות ה"דעווה" שמוסא יבצע, יעבירו את המימון לחדאיק, ומוסא יעביר 10% מכספים אלו למוצטפא כעמלה לאמאן.

12. בהתאם לסיכום האמור, נטען כי מוצטפא ומוסא סיכמו ביניהם שהכספים מהעמותות הזרות יועברו לחדאיק ולא לאמאן - וזאת, כך נטען, כדי להסתיר מרשויות החוק את העובדה כי הפעילות שאותה מוסא עתיד לבצע היא פעילות של התנועה האיסלאמית. לאחר מכן, נטען כי מוצטפא נסע לתורכיה חמש פעמים נוספות כדי להשיג כספים למימון פעילויות ה"דעווה". כמו כן, נטען כי בהתאם לסיכומים שתוארו לעיל - מוצטפא, מוסא, אבו חרבי, פואז וג'בארין הוציאו אל הפועל מספר רב של פרויקטי "דעווה" מטעם התנועה האיסלאמית, אשר פורטו בכתב האישום. במסגרת זו, בין חודש מאי 2016 לחודש מרץ 2017, העמותות הזרות שמימנו את הפרויקטים העבירו לחדאיק ולאחרים סך כולל של לפחות 3,250,000 ש"ח לצורך קידום פעילויות "דעווה". באותה התקופה, נטען כי מוצטפא קיבל ממוסא סכומים בסך של כ-425,000 ש"ח, שנגרעו מהסכומים שהועברו לחדאיק, וזאת כעמלות עבור אמאן ובשמה.

13. בכתב האישום נטען עוד כי העורר, מוצטפא וג'בארין נקטו בפעילות ממשיות לשם הגשמתם של פרויקטים רבים אחרים, שפורטו בכתב האישום, שלא הושלמו בסופו של דבר, וכלל בין היתר: יצירת קשר עם הגורמים המייצגים את מי שעתיד ליהנות מהפרויקטים; הכנת תכניות; איתור קבלן מבצע; ביצוע מחקרי שוק ובדיקות מקצועיות; קביעת העלויות הצפויות של הפרויקטים, ופניה לעמותות בדבר מימון הפרויקטים.

14. לפי הנטען, במהלך כל תקופת פעילותה של אמאן המתוארת לעיל - נטען כי העורר פיקח על התנהלותה וכן על הפרויקטים שיצאו לפועל, או שתוכננו לצאת אל הפועל במסגרתה, ועמד בקשר תכוף עם מוצטפא בנושא זה.

15. במסגרת האישום השני נטען כי הכספים שהעמותות הזרות העבירו לצורך ביצוע הפרויקטים של אמאן (להלן: הרכוש האסור) הם בגדר רכוש אסור לפי חוק הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון). לפי הנטען, מוצטפא ומוסא השתמשו בחשבונות חברת חדאיק כ"צינור" להעברת כספים שנועדו, כך נטען, לפעילותה של התנועה האיסלאמית ונמנעו משימוש בחשבון הבנק של אמאן. כל זאת, מתוך מטרה להסוות ולהסתיר את מקורו של הרכוש האסור; את זהות בעלי הזכויות בו; את תנועותיו ואת הפעולות שבוצעו בו - וכדי להסתיר את הקשר של הרכוש האסור לתנועה האיסלאמית ולמטרותיה. על פי הנטען בכתב האישום, העורר, יחד עם מוצטפא ומוסא - יזם, הנחה והוביל לא רק את תפעול הפרויקטים השונים שפורטו במסגרת האישום הראשון, אלא אף את הפעולות ב-רכוש האסור כמתואר לעיל.

הליכי המעצר

16. בד בבד עם הגשת כתב האישום, המשיבה הגישה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.
עמוד 4

בבקשתה, המשיבה טענה כי בידיה ראיות לכאורה כנגד העורר וכנגד שאר הנאשמים, וכי העבירות המיוחסות להם הינן עבירות ביטחון אשר מקימות, בנוסף, חשש סביר ששחרורם יסכן את בטחונו של אדם ואת ביטחון הציבור ולפיכך קמה נגדם עילת מעצר לפי סעיפים 21(א)(1)(ב) ו-21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים. המשיבה טענה עוד כי סוג העבירות וחומרן מצביעות על כך שלא ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופה.

17. בתאריך 11.06.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי מלבד כל הקשור למפגש שהתקיים, לפי הנטען, בבית הקפה באום אל פאחם בין העורר, פואז, מוצטפא, מוסא, ו-אבו חרבי המתואר בפיסקה 11 שלעיל - העורר (יוחד עמו גם שאר הנאשמים) איננו חולק על העובדות המתוארות בכתב האישום, אלא כופר בקיומו של היסוד הנפשי לפיו הוא היה מודע לכך שפעילות הצדקה, שבה כאמור הוא מודה, נעשתה במסגרת התנועה האיסלאמית. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר בכתב האישום, וכי הספקות אותן העורר מוצא בתשתית הראייתית הלכאורית נגדו, אינם מצליחים לאיין, ואף לא לכרסם בה.

בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי בעניינם של העורר ושל שאר הנאשמים מתקיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיפים 21(א)(1)(ג)(2) ו-35(ב)(3) לחוק המעצרים, לצידה של עילת מעצר, שעניינה מסוכנות לביטחון המדינה מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים.

18. לבסוף, בבוחנו את חלופות המעצר הרלבנטיות, בית המשפט המחוזי הנכבד עמד על עברו הפלילי של העורר - הכולל, בין היתר, עבירות שעניינן מתן שירות להתאגדות בלתי חוקית, השתתפות בהתפרעות והפרת תנאי רישיון, שבגין הושת עליו עונש מאסר בפועל של שנתיים וחצי. בנוסף, בית המשפט המחוזי הנכבד ציין כי כתב האישום מייחס לעורר את תפקיד היוזם של הפעילויות, וכי מעמדו בארגון גבוה לכאורה. משכך, בית המשפט המחוזי הנכבד מצא כי לא ניתן לתת בעורר אמון, שיאפשר את שחרורו לחלופה, וזאת על-אף גילו המבוגר יחסית, העובדה שהוא רופא אשר תורם לקהילה, ולכך שהפעילות המיוחסת לו בכתב האישום היא פעילות אזרחית ולא פעילות טרור "קלאסית".

החלטה זו היא מושא הערר שבפני.

טענות הצדדים בערר

19. בהודעת הערר שהגיש, העורר משיג על החלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, וזאת בארבעה מוקדים עיקריים:

ראשית, העורר טוען כי בשים לב לכך שחומר הראיות הלכאוריות נגדו, קושר אותו, לטענתו, רק למעשים שנעשו עובר לתאריך 01.11.2016 - לא ניתן לייחס לו עבירה של חברות בארגון טרור. בהקשר לכך העורר מציין כי כל הפעולות האקטיביות שיוחסו לו בכתב האישום לרבות: המפגש הנטען עם מוצטפא מחוץ לאוהל המחאה; ההנחיה של מוצטפא בנסיעותיו לתורכיה, והפגישה בבית הקפה באום אל פאחם - נעשו, לכאורה, לפני תאריך 01.11.2016. הפעילויות הכלליות שמיוחסות לעורר ביחס לפיקוח על כלל הפרויקטים של עמותת אמאן, אינן מעוגנות, לגישתו, בחומר הראיות לכאורה. משכך, העורר טוען כי לא ניתן לייחס לו עבירות לפי חוק המאבק בטרור בגין מעשים שנעשו,

לכאורה, לפני כניסתו של חוק זה לתוקף.

שנית, לשיטת העורר אין ראיות לכאורה לכך שהפעילויות המתוארות בכתב האישום מהוות המשך לפעילות התנועה האיסלאמית. בהקשר זה העורר מצביע על כך כי הפרויקטים המיוחסים ל-אמאן, כשהם מנותקים מהמימד האידיאולוגי של התנועה האיסלאמית, מהווים, לטענתו, פעילויות צדקה תמימות. משכך, כדי להכתיים פעילויות אלה כפעילויות אסורות יש להוכיח כי הן נעשו בשירות האידיאולוגיה של התנועה האיסלאמית ומתוך מטרה לקנות לה תומכים. לגישת העורר, המשיבה לא הציגה ראיות לכאורה לכך שפעילויות הצדקה שיוחסו בכתב האישום לעמותת אמאן נועדו לקדם את האידיאולוגיה של התנועה האיסלאמית וממילא, לא ניתן, לשיטתו, לקבוע כי פעילויות אלו מהוות פעילות המשך לפעילות התנועה.

שלישית, העורר משיג על קביעתו של בית המשפט המחוזי הנכבד לפיה הוא איננו חולק על העובדות המתוארות בכתב האישום. העורר מדגיש בהקשר זה כי הוא כופר ברוב העובדות המיוחסות לו בכתב האישום, לרבות: הפגישה הנטענת עם מוצטפא מחוץ לאוהל המחאה (סעיף 18 לכתב האישום); הפגישה הנטענת בבית הקפה ב-אום אל פאחם (סעיף 25 לכתב האישום), והפיקוח הנטען של העורר על פעילות עמותת אמאן (סעיפים 35-36 לכתב האישום). העורר טוען כי כדי להוכיח עובדות אלה, המשיבה נסמכה על עדויות חלקיות, על עדויות שהוצאו מהקשרן ועל עדויות סברה, ולא על ראיות אובייקטיביות.

רביעית, העורר טוען כי משהמשיבה לא הצליחה, לשיטתו, להראות כי מתקיים קשר בין הפעילויות האזרחיות המיוחסות לו, לבין פעילות טרור כלשהי, ממילא, פעילויות אלו אינן מנביעות מסוכנות כלשהי. ביחס לאיון מסוכנותו הנטענת של העורר באמצעות חלופה - העורר טוען כי עברו הפלילי איננו צריך לקבל משקל מכריע בהקשר זה מאחר שמדובר בעבר פלילי ישן. כמו-כן, העורר טוען כי משבית המשפט המחוזי הנכבד הפנה את שאר הנאשמים לבחינת חלופה על-ידי שירות המבחן, שיקולים של שוויון מחייבים את הפנייתו של העורר לבחינת חלופה באותו האופן.

20. בדיון שנערך בפני - בא-כוח העורר חזר על טענותיו בערר, תוך שהוא מדגיש כי המעשים היחידים המיוחסים לעורר בכתב האישום נוגעים לתקופה שלפני מועד כניסתו לתוקף של חוק המאבק בטרור (01.11.2016) וכי מבלי להוכיח קשר אידיאולוגי בין פעילות הצדקה המיוחסת לעורר ולשאר הנאשמים לבין התנועה האיסלאמית, אין כל בעייתיות בפעילות זו.

21. באי-כוח המשיבה טענו, מנגד, כי דין הערר להידחות בצינור כי העורר הואשם בעבירות לפי חוק המאבק בטרור רק על מעורבותו במעשים שנעשו לאחר תאריך 01.11.2016, ואילו על מעשים שנעשו לפני מועד זה - העורר הואשם בעבירות לפי תקנות ההגנה וחוק מימון טרור. באי-כוח המשיבה טענו עוד כי מתקיימת תשתית ראייתית לכאורית שמעידה על כך שמעשיו של העורר הינם המשך רציף לפעילותה של התנועה האיסלאמית ומשאלו הם פני הדברים, אין צורך חוקי להוכיח את קיומה של תכלית אידיאולוגית כלשהי שעמדה בבסיס מעשים אלה. עוד צוין על-ידי באי-כוח המשיבה כי אף פעילות אזרחית "תמימה", שנעשית במסגרת של ארגון טרור, היא פעילות אסורה על-פי חוק המאבק בטרור ועל-פי הפסיקה.

דיון והכרעה

22. לאחר העיון בערר ובחומר שצורף לו ושמיעת טיעוני באי-כוח הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר - להתקבל בחלקו כמפורט בפיסקה 33 שלהלן. אביא את טעמי למסקנה זו מיד בסמוך.

23. החלטה על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המתנהלים נגדו תלויה, כידוע, בקיומם של שלושה תנאים מצטברים: ראשית, יש לבחון את קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו הנטענת של הנאשם. במסגרת בחינת התשתית הראייתית הלכאורית, על בית המשפט לבחון אם בידי המאשימה מצויות ראיות גולמיות, אשר יש בכוחן להצביע לכאורה על סיכוי סביר להרשעה (ראו: סעיף 21 לחוק המעצרים; בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147-148 (1996) (להלן: עניין זאדה). שנית, על בית המשפט לבדוק האם, בנסיבות העניין, קמה עילת מעצר. שלישית, ככל שהתשובה לשתי השאלות הראשונות היא בחיוב - על בית המשפט לבחון האם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה (ראו: סעיפים 21-22, ו-22א-22ג לחוק המעצרים; בש"פ 4256/16 חסין נ' מדינת ישראל (20.07.2016); בש"פ 6074/16 דומראני נ' מדינת ישראל (22.08.2016)).

אפנה עתה לבירור תנאים אלה כסדרם.

ראיות לכאורה

24. בעת בחינת ראיות לכאורה - בית המשפט נדרש להעריך באופן הסתברותי את המשקל הלכאורי של הראיות בתיק החקירה, והאם יש סיכוי סביר להרשעה, וזאת מבלי לקבוע מסמרות ביחס למהימנותן, או למשקלן של הראיות (ראו: בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל (19.12.2013); בש"פ 1575/17 משהראוי נ' מדינת ישראל (05.03.2017)).

25. בנסיבות העניין, הגעתי לכלל מסקנה כי יש ראיות לכאורה, אשר מבססות סיכוי סביר להרשעתו של העורר בעבירות המיוחסות לו. בטרם אסקור את הביסוס הראייתי אשר תומך במסקנתי זו, אדגיש את שנפסק כבר במשפטנו - פעילות שנעשית במסגרת ארגון טרור, גם כאשר מדובר בפעילות אזרחית ובמעשים "תמימים", לכאורה, הינה אסורה (ראו: ע"פ 1784/14 עאשור נ' מדינת ישראל, פסקאות 37-47 (03.09.2015) (להלן: עניין עאשור); בש"פ 5166/17 מדינת ישראל נ' מחאג'נה, פסקה 21 (29.06.2017)). משכך, ככל שיימצאו ראיות לכאורה לכך שמעשיו של העורר נעשו במסגרת, או כפעילות שנועדה להמשיך את פעילותה של התנועה האיסלאמית - המהווה התאחדות בלתי מותרת מאז 15.11.2015, וארגון טרור לפי חוק המאבק בטרור מאז 01.11.2016 - הרי שדי בראיות לכאוריות אלו כדי למלא את הדרישה הראייתית בשלב המעצר, והטענה שהפעילויות בהן העורר עסק בפועל הינן פעילויות אזרחיות, לא תועיל לו.

משכך, התשתית הראייתית לכאורה, אשר לסקירתה התמציתית אגש להלן, מורכבת משני נדבכים:

הנדבך הראשון עניינו בשאלה האם העורר פעל ופיקח לכאורה על הפעילויות שנעשו על ידי עמותת אמאן, כמתואר בכתב האישום. הנדבך השני עניינו בשאלה האם פעילותה של עמותת אמאן מהווה לכאורה פעילות המשך לפעילותה של התנועה האיסלאמית.

26. הראיות לכאורה לכך שהעורר פעל לטובת פעילותה של עמותת אמאן ואף פיקח על הפרויקטים שאמאן הוציאה לפועל, מבוססות, בין היתר, על האדנים הבאים:

(א) בחקירתו, מסר מוצטפא כי בחודש מרץ 2016 העורר פנה אליו מחוץ לאוהל המחאה שהוקם באום אל פאחם לאחר מועד ההכרזה, סיפר לו לראשונה על עמותת אמאן ועל פועלה, וביקש ממנו לחדש את פעילותה (ראו: זכ"ד מתאריך 25.03.2017, ס' 28; הודעה מתאריך 25.03.2017, עמ' 2 שורה 30 - עמ' 3 שורה 56)

(ב) מוצטפא הוסיף וסיפר בחקירתו, כי לאחר שחידש את פעילותה של אמאן, העורר פנה אליו באופן אישי ושאל אותו מתי הוא יוכל לנסוע לתורכיה על-מנת להיפגש עם נציגי העמותות מהן אמאן עתידה לקבל כספים. לאחר שמוצטפא בדק את העניין, הוא מסר כי עדכן את העורר בתאריכים שבהם הוא מתעתד לטוס לתורכיה, והעורר מסר לו, בתגובה, כי בעת הגעתו לאיסטנבול יחכה לו נהג עם שמו, שייקח אותו לכל מקום שיצטרך. לאחר חזרתו של מוצטפא מתורכיה, הוא מסר כי עדכן את העורר בסיכומיו מול העמותות והעורר אמר לו להמשיך בקידום הפרויקטים (ראו: זכ"ד מתאריך 25.03.2017, ס' 30; חקירה מתאריך 25.03.2017, עמ' 5 שורות 119-137 ועמ' 6 שורות 154-155).

(ג) מוצטפא מסר כי במהלך יכוח שהתעורר בינו לבין פואז במסגרת עבודתם המשותפת באמאן, אמר לו פואז כי אם הוא ימשיך להקשות עליו, הוא יתלונן עליו בפני העורר (ראו: חקירה מתאריך 02.04.2017, עמ' שורות 64-66 וזכ"ד מתאריך 02.04.2017, ס' 2).

(ד) מוסא מסר בחקירתו כי שבוע לפני חודש הרמאדן בשנת 2016 (אשר החל באותה שנה בתאריך 06.06.2016), אבו חרבי פנה אליו וביקש ממנו להגיע לפגישה במסעדה ב-אום אל פאחם. מוסא העיד עוד כי באותה פגישה נכחו מלבדו גם מוצטפא, פואז, אבו חרבי ואדם כבן 50, בעל מבנה גוף בינוני, ללא משקפיים שכונה "הדוקטור". במהלך פגישה זו דובר, על-פי העדות, בין היתר, אודות הפרויקטים שאותם אמאן צפויה לקדם (ראו: זכ"ד מתאריך 29.03.2017, ס' 3; חקירה מתאריך 29.03.2017, עמ' 2 שורות 32-37, 47-49; חקירה מתאריך 04.04.2017, עמ' 2 שורות 45-47 ועמ' 3 שורות 58-61).

(ה) אבו חרבי מסר כי העורר נכח בפגישה בבית קפה באום אל פאחם שבה נכחו גם מוצטפא, פואז ומוסא (ראו: חקירה מתאריך 29.03.2017, עמ' 3 שורות 42-45)

(ו) אבו חרבי סיפר בחקירתו כי פואז סיפר לו שהוא מעדכן את העורר על המתרחש בעמותות באופן תדיר, כיוון שהוא מנהל אותן ואחראי לכל פעילויותיהן (ראו: זכ"ד מתאריך 30.03.2017, ס' 3, 4 ו-10). כמו כן, אבו חרבי מסר בעצמו כי העורר הוא "האחראי הגדול" על עמותת אמאן ועל פעילויותיה, וגם אם הוא איננו נוהג לרשום את שמו במסמכים הרשמיים של העמותה - הוא מנהל אותה בפועל וכל הפעילות בה נעשית על-פי הנחיותיו (ראו: חקירה מתאריך 30.03.2017, עמ' 3 שורות 49-60).

27. עדויות אלה מהוות ראיות לכאורה לכך שהעורר אכן היה מעורב בפעילותה של אמאן. אמנם, בחומר שהוגש לי על-ידי באת-כוח המשיבה מופיעות גם עדויות אחרות של מוצטפא אשר בהן הוא משנה את גירסתו כפי שתוארה בפסקה 26 שלעיל. בעדויות אלה, מוצטפא מציין כי לעורר לא היה קשר לאמאן וכי הוא לא פנה אליו בכדי לחדש את פעילותה, אם כי גם על-פי גירסאות אלה, העורר קישר את מוצטפא לעמותות בחו"ל לצורך גיוס כספים מהן (ראו: חקירה מתאריך 16.04.2017 עמ' 2 שורות 45-48; זכ"ד מתאריך 19.04.2017 ס' 17; חקירה מתאריך 24.04.2017 עמ' 2 שורות 37-49). כמו כן, בהודעותיהם של חלק מן הנחקרים, העורר לא מופיע כמי שנכח בפגישה שהתקיימה בבית הקפה באום אל פאחם בחודש מאי 2016 (ראו: זכ"ד מחקירת אבו חרבי מתאריך 23.03.2017 ס' 21-23).

למרות זאת, בשים לב לכך שנגד העורר עומדות ראיות לכאוריות אחרות כמפורט לעיל, ואשר קושרות אותו לכאורה לפעילותה של אמאן, ובהתחשב בשלב ההליכי בו אנו מצויים - שהדרישה הראייתית בו היא לתשתית ראייתית גולמית בלבד, במסגרתה בית המשפט לא צריך להידרש לשאלות הקשורות במהימנות העדים, או לסתירות המצויות בהודעותיהם (ראו: עניין זאדה, עמ' 146-150. וראו עוד, למשל: בש"פ 4427/15 מסיקה נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (08.07.2015); בש"פ 4596/17 אלטורי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (02.07.2017)), ומשאין בסתירות שצוינו כאן משום סתירות שהינן "סתירות ברורות המאיינות את התכנות האשמה" (בש"פ 143/15 אבו עסב נ' מדינת ישראל (24.02.2015) - הגעתי, כאמור, לכלל מסקנה כי די בתשתית הראייתית הלכאורית שנפרסה לפני כדי להוכיח לכאורה כי העורר פעל והיה מעורב במסגרת עמותת אמאן.

הנדבך השני - פעילות עמותת אמאן כפעילות המשך לתנועה האיסלאמית

28. הראיות לכאורה לכך שהפעילות שנעשתה באמצעות עמותת אמאן, נעשתה כפעילות המשך רציפה לפעילותה של התנועה האיסלאמית, ממוקדות, בתמצית, בנקודות הבאות:

(א) חלק מהנחקרים מסרו כי עמותת אמאן הוקמה עובר למועד ההכרזה, תחת אחריות התנועה האיסלאמית ויחד עם זאת, הפעילות במסגרתה החלה רק לאחר מועד ההכרזה (זכ"ד מחקירת מוצטפא מתאריך 25.03.2017 ס' 28; זכ"ד מחקירת מוסא מתאריך 29.03.2017 ס' 2). עדויות אלו מצביעות לכאורה על כך שאמאן שימשה בפועל כ"עמותת מדף" לצורך המשך פעילותה של התנועה האיסלאמית.

(ב) חלק מן העדים מסרו בחקירותיהם כי בין עמותת אמאן לבין התנועה האיסלאמית מתקיים דמיון בהיבטים רבים, וביניהם: האנשים שהועסקו באמאן היו אנשי התנועה האיסלאמית לשעבר; הפרויקטים בהם אמאן עסקה היו זהים לפרויקטים בהם עסקה התנועה האיסלאמית; מקורות המימון לפעילותה של אמאן כדוגמת עמותת מירת'ונא ועמותת בית אלמקדס, היו מקורות המימון מהם נהנתה התנועה האיסלאמית (ראו: זכ"ד מחקירת מוצטפא מתאריך 02.04.2017 פס' 7-8, 13; הודעת מוצטפא מתאריך 02.04.2017 עמ' 2 שורות 27-33; הודעת מוסא מתאריך 29.03.2017 עמ' 2 שורות 28-29; זכ"ד מחקירת אבו חרבי מתאריך 23.03.2017 פס' 23-27 ו-42-48; זכ"ד מחקירת אבו חרבי מתאריך 24.03.2017 פס' 80; הודעת אבו חרבי מתאריך 26.03.2017 עמ' 4 שורות 101-105)

(ג) רבים מהאנשים שעבדו, או שנתנו שירות לעמותת אמאן, העידו כי הם, או חבריהם, הבינו, בשלב כזה או אחר, כי העמותה מהווה למעשה המשך לתנועה האיסלאמית וזאת על-אף שהדבר לא נאמר להם במפורש (ראו: זכ"ד מחקירת מוצטפא מתאריך 02.04.2017 פס' 9-10; הודעת מוצטפא מתאריך 02.04.2017 עמ' 2 שורות 42-48; זכ"ד

מחקירת מוסא מתאריך 29.03.2017 ס' 2; הודעת אבו חרבי מתאריך 26.03.2017 עמ' 3 שורות 49-53; זכ"ד מחקירת אבו חרבי מתאריך 30.03.2017 פס' 2). כמו כן, חלק מהנחקרים מסרו בחקירתם כי הם מבינים שפעילותם באמאן הייתה פעילות המשך לפעילות התנועה האיסלאמית (ראו: זכ"ד מחקירת מוצטפא מתאריך 24.03.2017 פס' 59-63, 101; זכ"ד מחקירת מוצטפא מתאריך 02.04.2017 פס' 7-8) וכי כל ההבדל בין עמותת אמאן לבין התנועה האיסלאמית היה שינוי השם (זכ"ד מחקירת אבו חרבי מתאריך 23.03.2017 פס' 48; הצהרת אבו חרבי לפיה: "בפועל, העבודה של מוסד אלחדאיק ועמותת אמאן בערך אותה עבודה ורעיון של התנועה האיסלאמית אבל באמצעות עמותות חדשות חוקיות ומורשות"). בכך יש, בנסיבות, כדי להוות ראיה לכאורה לכך שאכן, עמותת אמאן היוותה המשך לפעילות התנועה האיסלאמית.

(ד) מוצטפא מסר בחקירתו כי הוא דאג לכך שהכספים שהגיעו מהעמותות בחו"ל לא הגיעו ישירות לחשבון הבנק של אמאן, וזאת כיוון שהוא ניסה ליצור כמה שיותר הבדלים בין אמאן לבין התנועה האיסלאמית. לאחר שמוצטפא נשאל מדוע הוא דאג מכך שיזהו בין שני הארגונים, השיב כי מאחר שהעמותות העבירו כספים לפעילויותיה של התנועה האיסלאמית, אם הן היו מעבירים כספים ישירות לאמאן - הדבר היה מחשיד מאוד (ראו: זכ"ד מחקירת מוצטפא מתאריך 24.03.2017 פס' 51-53). עדות לכך שהתנהלות כספית זו היא מחשידה, ניתן ללמוד מעדותה של פקידת הבנק שאליו הועברו הכספים, אשר מסרה כי העברות כספים אלו אינן מקובלות (ראו: חקירת ענאת מגדלאוי מתאריך 09.05.2017 עמ' 1 שורות 14-16, 23-30). עדות אלו מהוות ראיות לכאורה לכך שפעילותה של עמותת אמאן, איננה תמימה כפי שהיא נחזית להיות.

ראיות לכאוריות אלה ואחרות, די בהן כדי לעבור את המשוכה הנדרשת, במסגרת השלב הדיוני בו אנו עומדים, ולהוכיח לכאורה כי הפעילות המתוארת בכתב האישום במסגרת עמותת אמאן, הינה, למעשה, פעילות המשך לפעילותה של התנועה האיסלאמית.

29. טרם שאעבור לבחינת התקיימותן של עילות מעצר בעניינו של העורר, אעיר עוד שתי הערות, בקצרה, בהתייחס לטענות העורר.

(א) העורר טען כי בהיעדר הוכחתו של "קישור אידיאולוגי" בין עמותת אמאן לבין התנועה האיסלאמית, לא ניתן לקבוע, אף לא ברמה הנדרשת בשלב הראיות לכאורה, כי הראשונה מהווה את המשכה הרציף של השנייה. כפי שניתן להבין מהכרעתי בסוגיית הראיות לכאורה - טענה זו איננה מקובלת עליי. אכן, כאשר נאשם מואשם בחברות בארגון, אשר נטען כלפיו כי הוא ארגון שמהווה, למעשה, את המשכו של ארגון אחר - אחת הדרכים האפשריות להוכיח זאת היא באמצעות הצבעה על קישור אידיאולוגי בין שני הארגונים. דא עקא, אינני מקבל את הטענה כי אותה נקודה, לכל הפחות בשלב הדיוני בו אנו נמצאים, לא יכולה להיות מוכחת לכאורה גם בדרכים אחרות (למשל, באמצעות השוואת מאפייניהם של שני הארגונים, או באמצעות אינדיקציות אחרות). משכך, ונוכח האמור בפיסקאות 26 ו-28 שלעיל, שוכנעתי כי מתקיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר היה פעיל במסגרת עמותת אמאן, אשר מהווה, למעשה, את המשכה של התנועה האיסלאמית.

(ב) העורר טען כי אין ראיות לכאורה אשר מייחסות לו פעילות כלשהי לאחר תאריך 01.11.2016 - מועד התחילה של חוק המאבק בטרור, ומשכך, מבחינה כרונולוגית לא ניתן לייחס לו עבירות לפי חוק המאבק בטרור. לטיעון זה יש להשיב שתי תשובות. ראשית - כתב האישום מציין כי ביחס לתקופה שבין התאריכים 15.11.2015 ו-01.11.2016,

העורר מואשם בעבירות לפי תקנות ההגנה ולפי חוק איסור מימון טרור ומשכך ניתן לייחס לו, לכל הפחות, עבירות אלו. שנית ועיקר - העורר מואשם בכך שהיה חבר, היה מעורב ואף פיקח על פעילותה של עמותת אמאן, שנטען שהיא למעשה חלק מן התנועה האיסלאמית (שאינן מחלוקת כי היא ארגון טרור) וכן שעשה, או שניסה לעשות באמצעותה פעולות ברכוש למטרות טרור. מעתה, משעה שישנן ראיות לכאורה הן ביחס לחברותו של העורר בעמותת אמאן, הן ביחס לכך שעמותת אמאן מהווה המשך רציף לפעילות התנועה האיסלאמית, והן ביחס לכך שהעורר היה מעורב ואף פיקח על פעילויותיה, ובשים לב לכך שהעורר איננו חולק על כך שעמותת אמאן אכן עשתה פעילויות, או שניסתה לעשות פעילויות, גם בתקופה שלאחר תאריך 01.11.2016 כמתואר בכתב האישום - הרי שניתן לכאורה, לייחס לו את המעשים המתוארים בכתב האישום, גם מבלי להוכיח פעולה אקטיבית מצידו בתקופה האמורה.

עילת מעצר

30. נוכח קביעתי כי מתקיימות ראיות לכאורה לעבירות לפי חוק המאבק בטרור כנגד העורר, מתקיימת בעניינו חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיפים 21(א)(1)(ג)(2) ו-35(ב)(3) לחוק המעצרים. זאת ועוד, נוכח הראיות לכאורה והמעשים המיוחסים לעורר, שוכנעתי כי מתקיימת בעניינו גם עילת מעצר קונקרטיית מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים שעניינה מסוכנות לביטחון הציבור, או לביטחון המדינה. אמנם, כתב האישום איננו מייחס לעורר ביצוע של מעשי טרור, אלא חברות בארגון ומעורבות בפעילות אזרחית במסגרתו, אך כבר נקבע בפסיקתנו, לרבות בעניינם של חלק משאר הנאשמים, כי גם פעילות אזרחית שנעשית במסגרתו של ארגון טרור, טומנת בחובה מסוכנות לביטחון המדינה (ראו: עניין עאשור, פסקאות 38-41; בש"פ 9577/11 זלום נ' מדינת ישראל, פסקה י"א (09.01.2012) (להלן: עניין זלום); בש"פ 5166/17 מדינת ישראל נ' מחאג'נה, פסקאות 21-22 (29.06.2017); בש"פ 5781/17 מדינת ישראל נ' אגבריה, פסקאות 25-26 (26.07.2017) (להלן: עניין אגבריה) כמו כן, לא למותר להזכיר כאן את חוות הדעת מטעם מומחית השב"כ אשר קבעה כי ארגוני טרור, כדוגמת התנועה האיסלאמית, מרבים להשתמש בפעילויות אזרחיות כחלק מפעילותם השוטפת כדי להטמיע את תפיסת עולמם ולחזק את מעמדם בציבור.

בהקשר זה מצאתי לנכון לציין כי טענתו של העורר לפיה רק פעילויות במסגרת ארגון טרור שמתקיימים לגביה כל הפרמטרים המנויים בסעיף 2 לחוק המאבק בטרור (מעשים שנועדו לעורר פחד ובהלה; שנעשו מתוך מניע דתי, לאומני, או אידיאולוגי; שגרמו, או שנועדו לגרום פגיעות חמורות, וכדומה), מקימה עילת מסוכנות - אינה הולמת את קביעות החוק והפסיקה. מלבד העובדה שכאמור, נקבע בפסיקתנו כי גם פעילות אזרחית במסגרת ארגון טרור מקימה עילת מסוכנות, ראוי להדגיש כי חוק המאבק בטרור מבחין בין "מעשה טרור" - שלגביו נקבעו הפרמטרים שלעיל, לבין "פעילות" של ארגון טרור שמוגדרת כ: "פעילות - לרבות פעילות חוקית או פעילות למטרות חוקיות". משכך ונוכח קיומן של ראיות לכאורה, מתקיימת, כאמור, עילת מסוכנות כנגד העורר.

בחינת חלופת מעצר

31. נותרה, איפוא, השאלה האם ניתן, בעניינו של העורר, להשיג את מטרות המעצר באמצעות חלופה. כאמור, כפי שקבעתי - המעשים המיוחסים לעורר מעידים על מסוכנות ואף מקימים חזקת מסוכנות סטטוטורית, אך כפי שצינתי כבר באחת הפרשות - שופט המבקש לעצור נאשם עד לתום ההליכים נגדו, ראוי שיבחן אפשרות לחלופות מעצר, גם מקום שמדובר בעבירות קשות, ואפילו בעבירות המקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, כבעניינינו (ראו למשל: בש"פ 3251/17 משהראוי נ' מדינת ישראל (11.05.2017)). קביעה זו נכונה, ככלל, גם כאשר העבירות הנידונות הינן עבירות

טרור (ראו: עניין אגבריה, פסקה 16; עניין זלום, פסקה י"ג).

32. בעניינו של העורר - עברו הפלילי של העורר (הכולל את הרשעתו בעבירת השתתפות בהתפרעות בשנת 2010 והרשעה בשתי עבירות של מתן שירות להתאגדות בלתי חוקית ובעבירה אחת של הפרת תנאי רישיון בשנת 2005), בגינו בית המשפט המחוזי הנכבד סירב לשלוח אותו לבחינת חלופה, לא נסתר מעיניי. יחד עם זאת, בנסיבות, הגעתי לכלל מסקנה כי מבלי לקבוע מסמרות כלשהן לגבי אפשרות שחרורו של העורר לחלופה כלשהי - אפשרות שליחתו של העורר לחלופה ראויה לבחינה מעמיקה יותר.

33. נימוקי למסקנתי זו נעוץ בעיקר בכך שבית המשפט המחוזי הנכבד כלל גם את מוצטפא, מוסא וגריפאת כדמויות מובילות בעמותת אמאן יחד עם העורר, שמעמדם בה היה גבוה, ויחד עם זאת הורה לשלוח אותם לבחינת חלופה בשירות המבחן. גם שאר המעורבים בפרשה - נשלחו כולם לבחינת חלופה. בתאריך 25.06.2017 שיחרר בית המשפט המחוזי הנכבד את אבו חרבי ואת ג'בארין למעצר בית ודחה את בקשת המשיבה להחמיר בתנאי שחרורו של גריפאת, אשר שהה במעצר בית עוד משלב החקירה. עררה של המשיבה על החלטות אלו התקבל באופן חלקי בתאריך 27.06.2017 על-ידי חברי, השופט ע' פוגלמן שהורה על שליחתם של אבו חרבי וג'בארין לחוות דעתו מאת מנהל הפיקוח האלקטרוני לצורך מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני. בתאריך 11.07.2017, לאחר קבלת חוות הדעת הרלבנטיות, הורה בית המשפט המחוזי הנכבד על מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני של אבו חרבי, ג'בארין ופואז. לאחר מכן, בתאריך 16.07.2017 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני גם של מוצטפא ושל מוסא, עררה של המשיבה על החלטה זו, נדחה בעיקרו על-ידי חברתי, השופטת ד' ברק-ארז בתאריך 26.07.2017 (אף כי תנאי המעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני הוחמרו שם על-ידי חברתי).

הנה כי כן, בית המשפט המחוזי הנכבד סבר כי מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני יכול, בנסיבות, לאיין את מסוכנותם של נאשמים אחרים, שאף הם היו בעמדות מפתח בעמותת אמאן, בדומה לעורר, והערר על קביעה זו, נדחה כאמור. בנסיבות אלו - ראוי, כאמור, לבחון את האפשרות לשחרור לחלופה זאת, כאמור, מבלי שאביע כל דעה לגבי אפשרות שחרורו של העורר לחלופה בפועל.

34. נוכח כל האמור לעיל, ובשים לב לכך שהערכאה הדיונית היא המתאימה לקיום בירור מעין זה (ראו: בש"פ 8585/16 בן לולו נ' מדינת ישראל (23.12.2015); בש"פ 8766/15 זנטי נ' מדינת ישראל (05.01.2016)) - ניתנת בזאת לעורר האפשרות להציג לבית המשפט המחוזי הנכבד, וזאת עד לתאריך 17.08.2017, מקום בו יוכלו לשהות בחלופת מעצר בתנאי מעצר "בית מלא", או במעצר כאמור בתנאי פיקוח אלקטרוני, בפיקוחם של משמורנים שיפורטו, והכל בכפוף לתנאים נוספים שיקבעו.

הצעה כזו, ככל שתוגש, תיבחן על ידי שירות המבחן ועל-ידי הממונה על הפיקוח האלקטרוני ובית המשפט המחוזי הנכבד ידון בה, ויכריע בה ובתנאיה - על פי מיטב שיקול דעתו.

35. הערר מתקבל חלקית, איפוא, בהתאם לאמור בפסקה 33 שלעיל, ומוחרר לבית המשפט המחוזי. בשלב זה, ועד החלטה אחרת - ישאר העורר במעצר.

ניתנה היום, ח' באב התשע"ז (31.7.2017).

עמוד 12

שׁוֹפֵט
